

„Když v mém nitru roste neklid,
naplní mě útěcha tvá potěšením.“
Žalm 94, 19.

ilustrační kresba
jindřichtolesť

červen 2023
CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 3.6. – Satanovy poslední podvody
- 10.6. – Boží pečeť a znamení šelmy I.
- 17.6. – Boží pečeť a znamení šelmy II.
- 24.6. – Ozáření Boží slávou

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání	Příspěvek
3.6.	A.Petrovičová	Roman Mašlík	WeSend
10.6.	Vsetín – Jan Dymáček		
17.6.	B.Mroček	Pavel Pimek	Svatka Balážová
24.6.	K.Tyšerová	Hynek Dona VP	Boženka Kimlerová

Blahopřání k narozeninám

- 3.6. - Jana Jančová
- 11.6. – Anna Petrovičová
- 14.6. – Jindřiška Mročková
- 18.6. – Ján Petrovič
- 23.6. – Naďa Donová

ADRA Klub zdraví informuje

1.června 2023 v 17. 30 hod, Malý sál knihovny –
„Peru – kultura Inků“ - beseda Lucie Vrátníkové

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2023

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

Střípky vzpomínek na Helenu a Ladislava Smílkovi

Ladislav Smílek se narodil v květnu 1928 jako druhé dítě ze sedmi sourozenců manželům Marii a Janovi Smílkovým. Jan byl tesařem a Marie v domácnosti. Rodiče byli už v třicátých letech členy CASD.

Mládí prožil v Hošťálkové, kde se vyučil stolařem. Po válce se rodina přestěhovala z chudého Valašska do pohraničí do obce Hynčice (součást obce Vražné), kde se narodil i zakladatel genetiky G.Mendel. Tam od státu koupili statek po odsunutých Němcích.

Helena Smílková rozená Malučenková se narodila v březnu 1930 jako předposlední dítě ze sedmi sourozenců manželům Julii a Cyrilovi Malučenkovým. Cyril/Kyřil utekl za 1. války jako ruský voják před revolucí z ruské Kubáně do tehdejšího Rakousko - Uherska, kde pak v ČSR vystudoval zemědělskou školu, protože pocházel z rodiny, která před revolucí v Rusku vlastnila rozsáhlé polnosti. Julie pocházela z polské části Těšínska a do ČSR přišla za prací.

Dětství prožila Helena v Pišti u Kravař, kde její otec dělal správce statku. Po obsazení pohraničí německou armádou v roce 1938 se nuceně vystěhovali na Ostravsko, kde prožili celou válku. Po válce se

přestěhovali do obce Vražné, kde od státu taky koupili statek.

Ve Vražném se Helena a Ladislav poznali a založili rodinu, postupně se jim narodily 3 děti Věra, Ladislav a Miroslav. Oba pracovali v továrně Optimit Odry, kde Ladislav dělal po ukončení stavební průmyslovky na odboru investic.

V roce 1966 se kromě dcery Věry, která už byla vdaná, přestěhovali do Lešné u Valašského Meziříčí. Helena pracovala v Tesle Rožnov a Ladislav měl na starosti

investice pro sdružení sedmi JZD. V této době navštěvoval rodinu Bláža Balcar a připravoval je ke křtu. Rodina pak pravidelně chodila do sboru Valašské Meziříčí až do roku 1973, kdy se odstěhovala do svého domu v Hošťálkové. Ve sboru Valašské Meziříčí prožili společně s ostatními členy sboru požehnané roky plné přátelství a vzájemného porozumění.

Ladislav Smílek

Na Ladislava Smílka staršího a jeho manželku Helenu jsem poprvé narazil při cestách do Valmezu za svojí nastávající. Bydleli v nedaleké Lešné, jezdili na červené motorce s plexisklem a působili dojem dokonale harmonické dvojice, na níž by si lovci senzací ani náhodou nesmlsi. Pokud si dobře pamatují, Ladislav se aktivně podílel na

prvních úpravách domu č. 1 na Hřbitovní ulici, kde byla o něco později v prvním patře otevřena modlitebna. Vzpomínám si, že měl kancelář v budově tehdejšího Zemědělského stavebního družstva a vařival si tam turka, což bylo pro tehdejší adventisty docela silné kafe. Víím také o tom, že byl také naprosto precizním natěračem. Když jsem v jejich lešenské kuchyni uviděl jím natřený nábytek, tuším, že kredenc, polila mě závist a v duchu jsem musel uznat, že navzdory vlastnictví výučního listu nejsem takového výkonu ani náhodou schopen. Poté, co se Smílkovi přestěhovali do Hošťálkové na Damašek, byly už naše vzájemné kontakty jen velice sporadické.

Více než Ladislava staršího jsem měl čest poznat jeho syny. Mladší Mirek, svérázný rozumbrada a skvělý hráč na bendžo, který si vysloužil přezdívku Wábítko, s námi občas vyrazil na vandry, podobně jako jeho starší brácha Laďa,

zvaný Albín, s nímž jsme cestovali nejenom po vlastech českých a Slovensku, ale v rámci humanitárních a jiných misí také po Bosně a Rumunsku. Představovat Ladu blíž, je v tuto chvíli zbytečné, protože v prostředí meziříčského sborového společenství jej mají všichni více než důkladně přečteného. Připomeňme pouze skutečnost, že především jeho iniciativě zmíněná budova na Hřbitovní ještě nejen stojí, ale dokonce stojí i za případnou návštěvu.

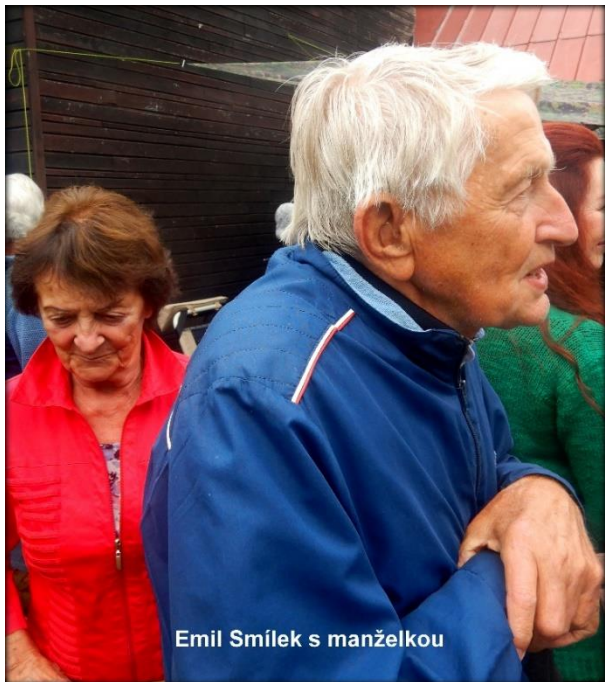
Jinak mi bylo jméno Smílek povědomé už od nejranějšího dětství. Vybavuje se mi valašská usedlost na Damašku, z níž zůstala jenom stodola. Řádili jsme tam na seně a čiperný děda nás pak s vidlemi v rukou rozháněl po okolí. Jeho manželka, tichá a uvážlivá tetička Smílková, si velice rozuměla s mojí matkou. Při jednoměsíčních návštěvách kateřinického sboru v hošťálkovském evangelickém kostele se sdílely s tím, jak se modlí za své ogary, kteří navštěvovali tamější školu. Nevím, zda se modlily dostatečně, protože tehdejší hošťalovsko- kateřinický adventistický dorost patřil mezi nepřehlédnutelné výlupky. Můj brácha Antonín měl ve své třídě další tři sobotáře, Pavla Smílka, Petra Machálka a Petra Wagnera, v mém případě to byl jeden z mnoha dalších

Smílků, Petr. Bylo ho všude plno a svou reputaci zachraňoval pravidelnou účastí na Soutěžích tvořivosti mládeže, kde s evangeličkou Milkou Martinkovou a písni „Za hory horečky zašly mně ovečky“ obsazovali nejprestižnější pozice. To, že se třídní kniha v kolonce sobotních absencí pyšnila neměnnou dvojicí Smílek, Tomanec, na to si tolerantní

Franta Tomanec a Petr Smílek

vedení školy už dávno zvyklo. Odměňovalo nás za to poměrně snesitelnou dvojkou z chování.

Emil Smílek s manželkou

Pokud vím, Ladislav Smílek starší měl dalších šest sourozenců. Bratr Jan se usadil v Bystřici pod Hostýnem a zplodil syna Luboše a dceru Jarmilu, Emil, který byl za komančů zavřený a pak sídlil na Ostravsku, se mimo jiné postaral o kvalitní manželku pro Mirka Juřínka. Jediná sestra Marie, nedostižná sopranistka, zase přivedla na svět uznávaného muzikanta Jaromíra Zubíčka. Mirek, se kterým jsem, coby malý ogar, zkoušel v kateřinickém

pěveckém sboru Štěpána Hurty zpívat tenor, se později ze zatuchlého Československa přemístil do svobodnější Austrálie, podobně jako jeho mladší bráchové, už vzpomínání Petr s Pavlem. Můj někdejší spolužák se tam živil pěstováním jahod, bráchův parťák zase díky židovskému vlivu přišel na to, jak nabýt k prachy, aniž by se člověk pachtil na plantážích či jiných méně příjemných místech. Na rozdíl od Mirka a Petra si Pavel na pár let odskočil zpátky do rodné vlasti. Na Vsetíně a v Otrokovicích obstaral reprezentativní bydlení, ve Francově Lhotě ulovil pohlednou Valašku a za nějaký čas poté, co se mu podařilo zplodit potomka, odplachtil zpátky k milovaným protinožcům.

Poněkud smutnější, i když naprosto zákonitou záležitostí je, že menší polovina sourozenců Smílkových už není na živu. Vedle Jana a Marie také hlavní postavy našeho seriálu, Ladislav starší a jeho věčně usměvavá manželka Helena. Poslední roky, už coby vdova, trávila v jednom meziříčském zdravotnickém zařízení a díky vzorné péči svého nejstaršího syna poměrně pravidelně navštěvovala i místní sbor. Pamětníci na ni, jejího manžela, a vlastně na celou rodinu Smílkových dodnes často a velice rádi vzpomínají.

Franta Tomanec

Na rodinu Smílkovu z Hošťálkové – Damašku Ladislava a Helenku, rodiče Věry, Ladi (Albína) a Mirka (Vábítka) vzpomínáme s Boženkou s láskou. Detailnější informace nechám na valašském poetovi a písničkáři Frantovi, který s nimi byl od počátku a déle.

Seznámili jsme se krátce po našem příchodu na Valašsko v září 1970. Bydleli v Lešné u Valašského Meziříčí v menším domku s oběma syny, dcera Věra byla již provdaná. V obývací místnosti měli krásná funkční kachlová kamna a všude čistě vydrhnutou dřevěnou podlahu. Otec Ladislav pracoval jako technik stavař pro několik JZD a maminka Helenka v Tesle Rožnov. Syn Ladě studoval ve Valmezu průmyslovku vodní stavby. Kdy mohl, zastavil se u nás na Hřbitovní 1, na kus řeči. Patřili do sboru CASD ve Valašském Meziříčí, který byl mou první kazatelskou štací pod dohledem zkušeného a vysvěceného kazatele br. Antonína Pražana, který bydlel na Vsetíně.

Společenství sboru Valmez vzkvétalo pod moudrým vedením br. Miroslava Válka a dynamicky se rozrůstalo neúnavnou misijní činností br. Blahouška Balcara. Nastoupil jsem prakticky do „rozjetého vlaku“. – Abych zvládl rozlehlý rajon dvou sborů Valmez a Frenštát p. R., pořídil jsem si starší Jawu

250. Bláža mě seznamoval se vzdálenými členy sboru alespoň na první návštěvě v jejich bydlišti.

S Láďou jsme se domluvili a r. 1972 jsme si udělali první dovolenou na motocyklech s manželkami na Slovensko do Podbanské v podhůří západních Vysokých Tater v dohledu na Kriváň. Ubytování jsme byli na chatce slovenského sdružení. Naše dvě malé děti jely vlakem s oběma babičkami a dědečky a ještě za námi přijel můj bratr Oldřich s manželkou z Pardubic a jejich dvěma dětmi. To byl čas vzájemného poznávání se při výletech do hor na Kriváň, nebo na houbách, které rostly všude kolem. Ale zejména při rozhovorech po večerní pobožnosti nad Biblií o aktuálních Božích zaslíbeních daných Izraeli, z nichž některá se před našima očima naplňují:

Shromáždil Ostatek Jákoba a Izraele z 1900 letého vyhnanství: (Mich 2,12; 4,6; Sof 3,19);

Z běžence Ahasvera učinil opět národ 14. května 1948: (Iz 66,5-9);

Vrátil jim hlavní město nedělitelný Jeruzalém v červnu 1967: (Iz 66,10-14);

Brzy do nich vloží svého Ducha a Izrael pozná a přijme svého Ježíše Mesiáše: (Zach 12,10)!

Hospodin bude vyučovat a spravedlivě soudit národy, uvede Šalom na zem: (Iz 2,2-5; Mich 4,1-4).

Využili jsme mého otce Ondřeje kazatele v. v., a druhého zkušeného otce Rostislava Pimka s tradičními názory, zvláště upřímný a zvědavý Láďa. O chutnou krmí a spokojenost nás všech, se vždy postaraly naše manželky, a dvě maminky o své čtyři roz dováděné, nebo po namáhavé horské túře, unavené děti.

Další příležitost k poznávání se s Láďou a růstu v Božím Slovu (Ž 119,160), byly pravidelné biblické hodiny ke křtu jeho kolegy ze zaměstnání Ing. Pavla Šuláka na Vsetíně v sobotu podvečer. Byly náročné. Bez pohoštění nás jeho srdečný kolega nikdy nepustil, končily v jednu i o půl druhé v noci, kdy na cestách se pohybovali opilí mladí lidé, kteří šli ze zábavy. A my dva jsme mezi nimi kličkovali na motocyklech domů, já do Valmezu a Láďa na Damašek.

Velké bylo mé překvapení po letech z Pavlova názorového příklonu k ultra konzervativnímu křídлу adventismu po svatbě s jeho milou ženou Jarkou. Vzal snad za své citát moudrého Šalomouna? „Jako se železo ostří železem, tak člověk ostří tvář svého bližního.“ (Přísł 27,17). – Bratr Pavel zůstal naším bratrem v Ježíši Kristu:

(1. Kor 3,11-15), pevně věřím, že se s ním jednou uvidíme!

Jsme vděčni Pánu, že jsme mohli s Boženkou na Valašsku poznat více požeňnaných lidí a mezi nimi rodinu Smílkových do III. kolena, nebyli bez chyb tak jako my. Učili jsme se jeden od druhého a všichni od našeho Pána Ježíše Krista. Milovali jsme hodnou a milou maminku Helenku a otce Ladislava, pracanta a stavaře, který neváhal přiložit ruku k dílu, kde bylo třeba i při údržbě modlitebny.

Jindřich Jan Kimler

Z Valašských Athén do Franckého Říma

V minulém čísle bulletinu jsme vzpomínali na manžele Válkovi. Rádi vzpomínáme i na jejich syny. Jednoho z nich, Zdeňka/Erwina, zavál kdoví jaký vítr až do města Bamberk nazývaného Francký Řím, malebného městečka v jihovýchodním Německu. Zeptali jsme se ho, jak se dnes má a jak na náš kraj, sbor a lidi v něm vzpomíná.

Poslala jsem ti poslední číslo bulletinu se vzpomínkami na tvé rodiče. Oživil ti vzpomínky?

Bulletin jsem si přečetl rád, dokonce několikrát. Byla tam fakta, která jsem ani já nevěděl. Franta si hodně pamatuje, je o 11 let starší než já. Narodil jsem se v roce 1958. Navštěvoval jsem ZŠ na Leninově, do pavilonu, který je blíž ke

křížovatce. Jako malé dítě jsem mu sedával na besídkách na klíně. Uměl dobře malovat, byl to veselý kluk. Měl jsem ho velice rád, že byl takový obyčejný, normální. Chodili jsme na srazy, a do přírody s klukama. Ti už jsou dnes také rozběhnutí po světě. Vzpomínám na Pavla Lautnera, ten bydlí v Kanadě ve

městě Vancouver, na Laďu Smílka – ten bude také hodně pamatovat ty doby. Na Jeho ženu Mirku, na Dášu od Franty – ta přišla později. Potom Mirek Škrla. Překvapuje mě, že dnes leží v Domově pro seniory. Člověk se musí hýbat. Já ještě dnes půjdu do fitness, a chodím každý večer 1,5km na kopec tam a zpět. Mám taxu 10tis kroků denně, jinak zrezavíš. Už nejsem nejmladší, takže co pro to mohu udělat – udělám.

Mám tady šanon se všemi dokumenty k mému životu – vysvědčení, rodné listy, doklady o tom odkud ze Sudet pochází moje rodina. Mám mnoho fotografií rodiny, i ze sboru. To jsou doklady, které mají cenu zlata.

Tvoji prarodiče okolo roku 1920 založili sbor ve Valmezu

Bylo to za kazatele Kroulíka, který dělal kolportéra. Můj táta se narodil v 20.12.1921 v Krhové, tehdejšími Kirhof. Bydlel v domečku na Potůčkách. Přišel k nim bratr Kroulík, který donesl knihy od sestry White. Moje babička se jmenovala Anastázie Válková, rozená Zelig (Šeligová) roku 1895, děda byl Alois Válek se narodil 30.5.1893. Moje prababička se narodila v Odrách, tehdejších Sudetech. Rodiče byli v katolické církvi, chodili do kostela Nanebevzetí P.Marie ve Valmezu. Mám tady na stěně obraz (dům u apoštolů s průhledem na kostel, pozn.). Bratr Kroulík je oslovil a oni založili skupinku, do které začali chodit Škrlovi, Vaňkovi a několik dalších, cca 7 lidí. Skupinka se ve 20.letech rozrůstala. Já si to pamatuji pouze z vyprávění. Dědeček byl starším sboru. Přišla 2.sv.válka, po ní změna režimu, a to se sbor přestěhoval do evangelického kostela v Botanice. Tam byl několik let. Scházelo se zde okolo 30-40 lidí. Tam už byly matka i otec od Mirka Škrly. Největší změna sboru, takový boom, byl asi v roce 1964, kdy se přistěhovala rodina Balcarů. Alenka pochází od Olomouce, Blahoslav pocházel z Luže. Jeho bratr bydlel v Karlových Varech.

Jak vzpomínáš na svá mládežnická léta?

V letech 1966-68 bylo období uvolněného komunismu. Dělal se besídky, tábory. Bláža Balcar se mládeži velice věnoval, to byl jeden z nejlepších vedoucích mládeže. Táborům věnoval celou svoji dovolenou. Kdo by to udělal? Každou neděli jsme měli večírek mládeže, střídali se po rodinách. Jednu neděli u Balcarů na Křižné, jednu u Škrly na Hranické a třetí týden u nás. Mohlo to být 8 lidí. Bláža připravil otázky, kvízy, soutěže. Často se jezdilo na besídky do jiných sborů. Mládež se poznávala, holky poznaly kluky a kluci holky. To bylo moc dobré.

V tu dobu nebylo mnoho kazatelů. Jeden měl na starosti Vsetín i Valmez. Jednou za měsíc se konalo tzv. okrskové shromáždění ve Vsetíně, kde se scházely všechny valašské sbory. To vytvářelo problém. Někteří si v sobotu koupili jízdenku do Vsetína, jiní nechtěli. Kupovali si ji v pátek. Pamatuji si kluky Wagnerovi, Kubičkoví, Juřínkovi. To byly opěrné rodiny sboru. Z Valmezu Balcarovi, my, Škrlovi, Kimlerovi, Pražanovi, rodiče od Dáši Tomancové, Lautnerovi.

Vzpomínám si právě na to, jak se Jindra s Boženkou (Kimlerovi) přestěhovali do Valmezu se 2 malými dětmi – Petrem a Magdou. Jindra přišel k nám, my jsme měli starou dřevěnou kolébku. Chtěl ji půjčit, protože Boženka čekala narození dalšího potomka, tak aby ho měli v čem kolébat. Bydleli v nově zakoupené budově na Hřbitovní v 1.patře.

Zlobilo tě něco na sboru?

Jeli jsme například na besídku do Třince do Vendryně. Přijeli jsme zpátky a za 14 dní přišel anonymní dopis, kde nám bylo vyhrožováno, protože jsme hráli s kytarou. Nejsme přece žádní Beatles. Mnoho „svatých“ bratrů se na to dívalo špatně, a mně to nervovalo. Cítil jsem se sevřený jako v nějaké kleci, kterou jsem chtěl roztrhnout.

Někdy okolo roku 1970 vznikl zelený zpěvník písniček na kytaru. Bylo tam několik písní od Franty. Franta skládal krásné písně. Má velice dobrý hudební sluch a cit na hudbu. Zavře oči, vezme kytaru do ruky a v ten moment to má nějaký zvuk. A pak si sedne, vezme tužku, dopíše slova, a už má písničku na besídku. Ptali se nás – odkud to máte? Vy máte ve sboru skladatele? Má talent od Boha.

Zamlada jsem chodil rád tancovat do hotelu Apolla, do M-klubu, a do Mikulovské vinárny (dnes Černý orel). Někteří mně tam viděli, dostalo se to sboru, a byl problém. K tomu jsem měl dlouhé vlasy, vyšoupané džíny. Poslouchal jsem – ty jsi syn starší sboru, měl bys jít příkladem, běž se ostříhat. Takové bylo moje mládí na Valašsku ☺.

Byl jsem mladý kluk. Někteří lidé mi říkali, že se nemám ženit, že Pán Ježíš už přijde. Kdybych je tehdy poslechl, neměl bych dnes své dvě děti. V tu dobu studovat, udělat si školu, nebylo dobré. Mnohokrát jsem z kázání slyšel – bratři, studování a vysoká škola odvádí od Boha. Co si vzpomínám, sbor Valmez byl sborem lidí, kteří byli šťastní, že mají nějakou funkci. Ve svých dělnických profesích funkce nezastávali, a najednou vyrostli, měli funkci. Vysokou školu měl jen Bláža Balcar, později si ji dodělat i Laďa Smílek. Co ten si kvůli tomu musel vytrpět. Pavel Lautner také. Prosazovalo se – studovat se nevyplatí, dělat kariéru v zaměstnání není dobré, je to zbytečné, brzy přijde Pán Ježíš, kariéra se má dělat jen ve sboru. To mi strašně vadilo, protože já jsem člověk, který rád studuje, a musím se rozvíjet.

Na tvoji maminku všichni vzpomínají jako na úžasnou zpěvačku a hudebnici.

Zdědil jsi její talent?

Ano, zdědil. Umím hrát na kytaru, můj učitel byl Franta. Mám hudební školu ve Valmezu na housle, ale stydím se to říct, protože už necvičím a zapomněl jsem. Zahraju si někdy jen tak pro sebe. Spíše ale hraju na kytaru. Vezmu si zelený zpěvník, tam jsou písničky s akordy. Zavřu oči, hraju a ponořím se do svého světa.

Maminka pochází ze Slezska z města Dětmarovice?

Moje maminka se jmenovala Macurová, budova současného sboru je domeček, kde se moje maminka narodila. Koupili ho prarodiče ještě před založením Československa. Dědeček nebyl Čech, byl Němec. Když se založila Česká republika, musela se tato část Slezska rozdělit. Proběhla tam tzv. těšínská válka. Postavila se umělá hranice, vznikl Český Těšín a Polský Těšín. V tu dobu se dědeček Emil Macura narodil v obci Marklowice Górne. Byl zaměstnanec dráhy. Musel se buď přestěhovat na českou stranu, nebo si najít jiné pracovní místo, protože ta společnost se rozdělila. Proto se přestěhovali do Dětmarovic. V domečku, kde je sbor, se narodila moje maminka. Já jsem tam často jezdil na prázdniny, až do doby, kdy se dům prodal církvi. Maminka měla německou národnost, přestěhovala se potom na Moravu. Možná by si v Dětmarovicích někdo na rodinu ještě vzpomněl, ale pod jménem Doležalovi, protože sestra od mé maminky se vdala za pana Doležala, který pocházel z Hradce Králové, a ještě by tam měla část rodiny žít.

Je to složité území, je tam mix česko-německo-polských lidí. Města tam mají dodnes německé názvy. Proběhla zde týdenní válka. Když se postavily hranice Československa, v Těšíně se nemohli domluvit. Od Těšína po Frýdek Místek bylo polsky mluvící Sudety. Po Mnichovské dohodě 1938 Polsko zabralo část Těšínska až po Dobrou. Polská hranice se posunula z Olzy až do Dobré. Bylo zde více než 50 % národnosti polské. Karviná, tehdejší Freistadt, a Bohumín, tehdejší Oderberg byly německé, německy mluvící. Proto já mám němčinu z domu. Uměl jsem od mládí. Když jsi mladý kluk a rodiče se baví doma německy každý den, tak ti to vůbec nepřijde. Proto jsem v Německu neměl problém. Polsky jsem se učil já sám kvůli práci. V Polsku jsem pracoval 5 roků.

Jak šel tvůj život dál?

V roce 1976 jsem šel pracovat jako horník. Tam jsem vydržel 12 let. Naučil jsem se tam jen nadávat a být sprostý, jinak nic. Jsem rád, že jsem to neodnesl zdravím. To jsem byl jednou nohou ve Frýdku Místku, a jednou nohou ve Valmezu. Přes týden ve Frýdku, spal jsem na hotelové ubytovně, a v pátek jsem jezdil domů. Nebo když jsem měl ranní směnu, přijel jsem autobusem ve 4 hodiny, abych si mohl jít večer ještě zatancovat. Chodil jsem do Apolla. Byla tam živá hudba, bylo to krásné. Teď chodím také do taneční školy již druhým rokem. Je to velice milá a slušná společnost. Je nás tam 6 párů, děláme klasické tance. Když jdu ve čtvrtek po práci na 1,5 hodin si zatancovat, je to pro mě úžasný relax. Ve vši slušnosti, a je nám tam dobře. Když hodně pracuješ, musíš hodně odpočívat. Je potřeba pro sebe něco dělat.

Odstěhoval jsem se z VM v roce 1980, když jsem se oženil do Kaňovic u Frýdku Místku. Tam jsem chodil do sboru. Odešel jsem do Německa v roce 1988 do města Mühlberg. Tam jsem žil do rozvodu v roce 1995, potom v letech 1995-1998 jsem žil se synem, byl jsem tatínek v domácnosti. Na to jsem byl hrdý, že sám vychovávám dítě. Našel jsem si přítelkyni a byl s ní 8 let do roku 2006. Od toho roku žiju ve městě Hallstadt. To je malé městečko, které je srostlé s městem Bamberg. Tady pracuji. Jsem vedoucí obchodu firmy, mám na starosti centrální a východní Evropu, centrální Asii a střední východ.

Dříve jsem hodně létal. Byl jsem nesmírně unavený. Po covidu se to změnilo. Už tak nelétám, mnoho obchodů vyřeším online. Je to lepší. Pokud by sis chtěla povídat o zemích od Bavorské hranice až po čínskou, a od turecké hranice až po blízký východ, můžeme 😊.

Jak dnes s odstupem vidíš život našeho sboru od doby tvého mládí po odchod do zahraničí?

Od 60.let do konce 80. měl sbor veliký rozmach, měl zhruba 70 členů. Po odstěhování Bláži Balcara do Prahy začal sbor chátrat. V roce 1989 padl režim a změnil se systém života církve všeobecně. Někdy mám pocit, že v té době „zdechl“ adventní motor. Nemyslím to špatně.

Plánuješ cestu do Čech?

Jezdím k vám tak jednou za rok, většinou na přelomu červenec-srpen. Jezdím na motocyklu. To Franta ví, že jsem byl zblázněný do jedné motocyklové značky BMW. První jsem měl v 16 letech, nechal jsem si ho dovézt z Krušnohoří. Pak

jsem se oženil. Jak říkám – motocykl byl do svatby a po rozvodu 😊.

Rozhovor vedla Iva
Chárová

Mirek a Áša
Válkovi nás
navštívili týden po
rozhovoru. Že by
náhoda? 😊

SLÁVa SLAVnému SLÁVkovi

Jméno Slávek Vurst jsem za svých mladých let slýchal, ale osobně jsme se neznali. Důkladně mi ho přiblížili až delegáti celostátní konference, která se konala těsně po sametové revoluci. Za zavřenými dveřmi jej proklepávali ze všech stran, až přišli na to, že by byl vhodným vrcholovým funkcionářem Moravskoslezského sdružení. Možná to Slávek neví, ale dal jsem mu svůj hlas a tím jej posunul k budoucí hvězdné kariéře.

Coby vůdčí osobnost moravskoslezské evangelizace občas zavítal i na Valašsko. Z jeho kázání si pamatuji akorát to, že jsem při nich nespal. Víím, že vytrvale tlačil dřímající ostatky k otevřenosti vůči světu. Na závěr svého dopoledního vystoupení jednou položil otázku do pranice: „Představte si, že by váš sbor zničehonic zanikl. A pak si запиšte, o co všechno by lidé ve vašem městě přišli.“ Mám za to, že mě svými provokacemi nutil k přemýšlení. Pravděpodobně i k prvním nesmělým pokusům něco pro společnost udělat.

Součástí našeho pozdějšího sborového adrování byla i cyklistická Rallye Adra. Psal se rok 1997 a Moravou se přehnala stoletá voda. V rámci zmíněné akce jsme v tu dobu doputovali do severočeského Varnsdorfu. Akční Rusalka nám zajistila ubytování na starokatolické faře, kde měli i televizi. V přímém přenosu

j jsme tak mohli sledovat zaplavený Valmez a další oblasti. Bylo nám jasné, že na čučení do bedny a blbě kecý ted' není čas. Ředitel Ruda Reitz byl zrovna v Bosně, takže Alena hned vytáčela Sdružení. Ozval se Slávek. Pochopil, která bije, a přestože nebyl adrákem, okamžitě začal organizovat první kroky. Jeho zásluhou dostala pomoc řád a Adra se stala jednou z nejviditelnějších pomáhajících organizací. Samozřejmě, že i za tím stojí moje maličkost. Rusalka, se kterou jsem v oné době, kromě častých rozepří, nic neměl, byla v onom Varnsdorfu na Slávka nasměrována právě mojí zásluhou :-):-:-)

Zmíněná velká voda pak smetla Slávka do Prahy. V barvách všeobecně respektované Adry nastavil systém krizové dobrovolnické pomoci, v souvislosti s asijskou „vlnou tsunami“ se zasloužil o vznik dárcovských

esemesek, osobně organizoval pomoc v oblasti Srí Lanky či kavkazského Beslanu, vymyslel fungování psychosociálních týmů a zavrtil se do tisíce dalších projektů. Drtvivá většina občanů České republiky má povědomí o Ceně Michala Velíška, kterou má také na svědomí. Jakkoli jsem Slávka respektoval, nebránilo mi to pustit se s ním občas do více či méně ostrých střetů. V době, kdy se díky tzv. organizačním záležitostem zřítily zlínská Adra, v onom čase nejpopulárnější tamější humanitárka, a dala vzniknout konkurenčnímu sdružení Samari, byl Slávek do onoho města povolán jako krizový manažer. A protože jsem se stal vedoucím zmíněného Samari, najednou z nás byli soupeři. Do přímé šarvátky jsme se sice nedostali, ale určitě nás tato situace nesblížila.

Čas plynul dál. Slávek opustil Adru, já zase Zlín a naše vzájemné styky byly nulové. Začátkem roku 2014 mi zazvonil telefon. „Tady je Slávek Vurst, nechceš jet transsibiřskou magistrálou na Bajkal a pak do Mongolska? Marně sháníme dobrodruha, který by s námi tvořil nezbytnou trojici.“ To, že právě moji maličkost zařadil mezi adepty na sdílení daleké cesty, mě šokovalo. Přisvědčil jsem a nikdy později toho nelitoval. Nezůstalo jen u Ruska či Mongolska.

Následoval Ázerbájdžán, Polsko, Indie, Albánie. Společné zážitky, které jsou zaznamenány na mém „zcestném“ blogu, by daly na knihu. Jeden z nejúsměvnějších se udál právě na naší první cestě. S mongolskými přáteli jsme doputovali k jejich příbuzným, kteří zrovna pobývali se svými stády v tamějších zvlněných pustinách. Chtěli jsme být nějak užiteční a tak nás nenapadlo nic moudřejšího, než se vydat do nedalekého lesíka na dřevo. Bomčik, rodilý

Mongol s titulem inženýra zapřáhl rohatého jaka do dřevěného dvoukoláku a jelo se. Na zmíněný vlečný vůz jsme navršili hromadu suchých vrbových větví. Dámy se usadily do přední části, Slávek zatěžoval náklad. Kočí popohnal jaka ke klusu a ten stále zrychloval. Další vývoj naznačuje čtyřverší, které se objevilo na příští novoročence: *To když tak jak - Pádí jak drak - Ani se neptejte, co bude pak...* Pokračování si každý lehce domyslí. Střemhlavý pád našťestí zůstal bez následků. A to přesto, že těsně před odjezdem do Asie, rovnali Slávkovi záda v pražském Motole...

Další nezapomenutelný zážitek se udál v samém závěru naší cesty do Ázerbájdžánu. Po značně stresující situaci na tamějším letišti, kde nám za nepřihlášení se k pobytu nacálovali nehorázně vysokou pokutu, jsme jen tak tak stihli dávno zaplacený spoj do Moskvy. Letadlo vzlétlo a z reproduktorů se linuly známé pokyny, kterak se chovat v krizových situacích, zakončené překvapivou větou: Šťastný let vám přeje kapitán letadla Alexej Solnikov. V té chvíli nám zatrnulo. Borce tohoto jména přece známe! Dokonce jsme u něho před dvěma roky v Moskvě přespali. Když byl předtím ředitelem ruské Adry, tak

s ním Slávek realizoval humanitární projekt v souvislosti s tragédií v Beslanu. V době naší moskevské návštěvy už byl druhým pilotem. Nepochybně to bude on! Letuška nám to za chvíli potvrdila. Řekla, že nás Alexej zdraví a že máme vystupovat jako poslední. Pocit, že vaše letadlo řídí váš kamarád a navíc bratr v Kristu, který se před jakkoli dlouhou cestou modlí, byl nepopsatelný. V Moskvě jsme se skutečně uviděli. Setkání u pilotní kabiny bylo krátké, ale o to srdečnější.

Slávkova pestrá kariéra časem zamířila do kaplanské služby v nemocnicích. Když se před léty náš Petr Kimler ocitl v olomouckém špitále, nemohl u toho chybět. Mimo jiné proto, že se předtím osobně

poznali při cestě do vyhlazovacích táborů na východě Polska. Slávek pozorně sledoval křivku vývoje

Petrova onemocnění a v čase nouze byl vždy po ruce. Poslední příležitost dostal 11.11.2022. Postaral se o to, aby Petr odešel smířen s Bohem i se svými nejbližšími. Stalo se tak krátce po Slávkově odchodu...

Na začátku vzpomínání bylo ve značné nadsázce naznačeno, že nebýt mé maličkosti, Slávek by to nedotáhl tam, kam to dotáhl. Opak je pravdou. Pokud bych měl vypsát, za co všechno jsem Slávkovi vděčný, byl by tento příspěvek nejméně desetkrát delší. A tak děkuji Nejvyššímu, že mi dopřál sdílet střípky svého života právě s touto neobyčejnou osobností. Dodnes nechápu, čím jsem si to zasloužil...

Franta Tomanec

Náš Slávek, jak ho popsat ? :) Slávek je jako míza stromů, co nám v paliativním týmu dodává energii, když jsme unavení, kotví nás ke kořenům, když se prožíváme smutné osudy našich pacientů a někdy se i trochu potápíme s nimi. Svou vlastní životní energií a postojí nás motivuje k činům, vytrvalosti a odvaze,

a v neposledním nám zrcadlí vděčnost za ostatní stromy v lese, které tu stojí s námi a podpírají nás

Kde se to v něm bere? To netuším :)

Asi nikdy nezapomenu, jak jsem se díky němu omylem nachomítla k natáčení krátkého dokumentu o významu kaplanů v doprovázení v paliativní péči, kde měl Slávek vystupovat. Když dotočil svoji krátkou část, nečekaně se otočil na

mě a řekl: "Tak pojd', přece taky něco řekneš?" no a já neměla slov, v hlavě vykouřeno, ale bez větších řečí jsem si šla sednout před kameru.

Ukázal mi, že když člověk,

byť jen na krátko, malým krůčkem a nerad, vystoupí ze své komfortní zóny, může překvapivě dokázat pro ostatní velké věci. Otevře oči dalším lidem, kteří pokud jsou citliví, budou také ochotni sami sobě něco odepřít, aby mohli pomoci jiným, kteří to zrovna v jejich životní situaci potřebují více. Tak by to mělo být :)

Bylo by mým přáním, kdyby nám v lese vyrostlo více takových stromů, jako je náš pan kaplan Slávek, to by se nám potom v lese krásně žilo.

MUDr. Veronika Bezděková,
spolupracovnice v paliativním týmu, FN Olomouc

Čas od času jsem měla příležitost se Slávkem a s jeho přáteli spolucestovat. Moje vzpomínky na Slávka jsou spojené s jeho nesmírnou cestovatelkou zvědavostí a otevřeností, s pohodou, kterou kolem sebe šíří, navzdory různým, ne vždy lehkým cestovatelským situacím, a současně s jeho nikdy nekončící energií, která se promítala do řady jeho nápadů a aktivit. Ne pro všechny jsme

měli pochopení a občas nám některé z těch nápadů připadaly těžko realizovatelné. A tak trochu se zdálo, že čím nemožněji se ten nápad jevil, tím větší výzvou se pro Slávka stával. A jakkoliv pro to do současnosti nemám vysvětlení, tak naprostou většinu Slávkových zdánlivě „ne možných“ nápadů se mu vždy nějak podařilo zařítit a zrealizovat. Velkou zásluhu na tom má určitě jedna ze Slávkových výrazných schopností a dovedností. Slávek je totiž mimořádný komunikátor. Což byla také role a funkce, kterou jsme mu vždy přidělovali a věděli jsme, že nikdo jiný to nedokáže lépe. Slávek byl schopen a ochoten komunikovat kdekoliv a kdykoliv. A právě díky tomu jsme my ostatní, méně odvážní a méně komunikačně zdatní, dostávali příležitost být například čestnými hosty na svatbě v Azerbajdžánu nebo v Etiopii, či prožít zajímavý čas na ostrově Olchon, kde Slávek poprvé v životě nevědomky zkonsumoval celou

syrovou rybu i s očima, které původně považoval za místní koření. Na ostrově Olchon dostal také příležitost seznámit se s místní šamanskou kulturou, a pobýt u šamanského stromu, který měl vyzařovat tak silnou energii, až z ní mají vstávat vlasy na hlavě. Žel v Slávkově případě, nikoliv nedostatkem energie, ale spíše nedostatkem vlasové porostu, nic nepovstalo.

Spolucestování se Slávkem nám také ukázalo, že Slávek se při putování za svými cestovatelskými sny nebojí žádného dopravního prostředku a svého cestovatelského cíle dosáhne jakýmkoliv způsobem. Pokud dostane k dispozici terénní vozidlo, nebojí se z něj vytáhnout maximum, a je jedno, jestli je na poušti, projíždí vodou nebo zdolává zdánlivě nezdolatelné pohoří (čím strmější, tím lepší). Nejvariabilnějších dopravních prostředků Slávek využil patrně v Mongolsku, kam jsme sice dojeli vlakem, a chvíli se po této zemi posouvali relativně bezpečně autem, ale Slávkovi to nestačilo. K autu přidal nejprve motorku, kterou jsi půjčil od místního pastevce (možnost svézt se na motorce vyměnil za nožik), následně koně, poté velblouda a nakonec jaka. Nutno podotknout, že posledně zmíněný způsob přepravy nedopadl nejlépe, Slávek

ve snaze vytlačit z místního jaka co největší rychlost vyletěl z povozu a dopadl tvrdě na zem. Jakkoliv děsivě to vypadalo (František vše pečlivě nafotil a zaznamenal), Slávek pokračoval v cestě dál, neboť před ním byla výzva vyrobit s jednou z místních obyvatelek jurty z dostupných surovin sýrové placky. Ani Slávkovo přenocování v Mongolsku neprobíhalo vždy plně hladce, špatně zavřený stan byl jednou např. velkou šancí pro místní stáda ovcí a koz, které nejen že udělali důkladnou prohlídku a probírku našich věcí, ale zanechali po sobě viditelné i silné pachové stopy.

Slávek nám vždycky ukazoval, že vyřešit se dá úplně všechno, takže např. při putování z Murmanska, přes Solovecké ostrovy do Karélie, kde jsme zůstali tři dny v jedné vesnici odříznutí od zbytku světa a bez jídla, Slávek spolu se Standou fyzickou prací pro obyvatele vesnice (sekali trávu, nosili vodu) zajistili dostatek výborné místní stravy. Slávek dokonce s jednou z místních babiček vyráběl a pekl pirožky. Pokud nám třeba chybělo něco na Kubě, Slávek neváhal a vyměňoval zboží a věci s místními lidmi tak dlouho, až se dovyměňoval k tomu, co potřeboval.

Slávek se rád setkává s místními lidmi, je cestovatel s velkou chutí poznávat, putovat, vnímat a být otevřený všemu, co kolem sebe vidí. I když rád putuje, umí se na cestách zastavit a vnímat. Rád se inspiruje, má nadhled a obrovské nadšení. Nevadí mu nekomfort, a když něco nevychází podle plánu, bere to s pokorou a vděčností, a jako výzvu. I když, pravda, ne vždy. V Ladaku, vysoko v horách, nepříjel místní 18 letý řidič v domluvenou dobu na místo srazu, protože se mu nechtělo vstávat. My jsme museli ve vysoké nadmořské výšce poměrně velký kus cesty jít pěšky. Když se druhý den mladík s úsměvem dostavil, Slávek na něj autoritou své osobnosti zahřimal, aby mu vyčínil. Odpovědí ze strany mladíka byl nevinný úsměv, pokrčení ramen, a jednoduchá odpověď: „treking is good“. To bylo snad poprvé, co Slávkovi došla slova.

Slávka znám také jako výcvikového kolegu a spolulektora. A všechno to, co se promítá do Slávkova cestování platí i pro spolulektorování. Být Slávkovým spolulektorem znamená být stále ve střehu. Slávkova energie a kreativita totiž třeba znamená, že čas od času, navzdory domluvenému programu, Slávka v průběhu lektorování napadne něco, co se rozhodne zrealizovat, s očekáváním, že spolulektorovi to „samo dojde“ a připojí se.

Slávek je rád s lidmi, rád je podporuje, motivuje, inspiruje a rád s nimi hledá nové cesty a možnosti.

Eva Biedermannová, psycholožka,
spolupracovnice a spolucestovatelka

Vítězslav Vurst, B.Th.

***1950 v Újezdu u Mohelnice**

Jako dítě z adventistické rodiny nedostal doporučení na střední školu, vyučil se malířem pokojů. V letech 1968-1972 absolvoval teologický seminář Církve adventistů sedmého dne.

Po ročním působení v roli duchovního v Českých Budějovicích byl v roce 1973 v důsledku svého náboženského přesvědčení odsouzen na 10 měsíců do vězení. V letech 1974-1979 působil v manuálních profesích, zároveň se angažoval v různých aktivitách s mladými lidmi a dětmi. Kazatelem se pak legálně mohl stát až od roku 1979. Působil ve sborech ve Znojmě, Šumperku a Brně.

Po roce 1989 pracoval ve vedení církve adventistů na Moravě a od 1997 v humanitární organizaci ADRA, od roku 1998 jako předseda správní rady Nadace ADRA. Zúčastnil se humanitárních projektů na Balkáně, Ukrajině, Kavkazu či v jihovýchodní Asii. Je jedním ze zakladatelů Psychosociálního týmu ČR a zakladatelem projektu Cena Michala Velíška, kde dodnes působí jako čestný předseda. Společně s dalšími nemocničními kaplany stál u zrodu Asociace nemocničních kaplanů. Od roku 2009 působil jako nemocniční kaplan ve FN Motol, později nastoupil na stejnou pozici do FN Olomouc.

Otázky pro Slávka Vursta

1. Vyrůstal jsi v adventní rodině a díky tomu jsi měl problémy ve škole. Věděl jsi, že nebudeš moci studovat. Ale přesto – po jaké profesi jsi jako dítě toužil? Popelář, kosmonaut nebo prezident?

Když jsem byl malý, chtěl jsem být kominíkem. Bydleli jsme v domě, kde po předchozích německých majitelích zůstalo spousta zajímavých věcí na půdě. Jako děcko jsem tam chodil „hledat poklady“. A dospěl jsem k závěru, že na ostatních půdách je to podobné...a jak se tam dostat? Jedině jako kominík.

2. Vyučil ses malířem-natěračem. Nepřipadá ti zvláštní, kolik toho máš společného s Frantou Tomancem? Stejný učební obor, oba jste působili v Adře, oba jste podnikli řadu humanitárních cest do míst postižených válkou, oba máte rádi cestování a spojuje vás řada společných cest. Určitě jste jeden druhého hodně ovlivnili. Že by Boží záměr?

Potkat v životě Františka je dar a milost dohromady. Poprvé jsem ho zaregistroval na brněnské Veletržní sobotě (to byla v době totality jedna z mála „tolerovaných“ setkání mládeže, protože se konala v době proslulých brněnských veletrhů - nějak nad tím státní správa přivírala oči). Tenkrát tam

František se Vsetíňáky zpívali „Přijeli jsme ze Vsetína, z té severní Moravy...“ Já si tu písničku později upravil pro nás z Úsova... :-) A František? Jsem moc rád, že jsme se na stará kolena zase potkali. Poprvé jsme spolu jeli Transsibiřskou magistrálu a pak Mongolsko. Od té doby to bylo už spoustu dalších cest. Jeho půlnoční polévky, nebo hygiena ve Lžice vody - to je nezapomenutelné...

3. Tví rodiče ti byli velkým příkladem v životě. Měli radost z toho, že jsi začal studovat teologii? Dávali ti někdy rady, jak máš jako duchovní pracovat?

Všichni jsme to brali jako příležitost, která se otevřela v roce 1968. Na Teologický seminář mne vlastně poprvé přihlásil můj otec na základě informace od tehdejšího tajemníka Ústřední rady (tehdejší UNIE). Ale rozhodnutí bylo nakonec moje. A jestli byli rádi? Otec moc emoce neprojevoval a maminka to brala spíše jako odpovědnost.

4. S naším sborem ve Valašském Meziříčí tě spojuje mnohé. Nejen Franta, ale i další členové ti byli posláni do cesty. V Praze ses setkal se Zdeňkou Pimkovou, která zde studovala hudbu. Vzpomínáš si na tuto dobu?

Zdeňka - to byla taková usměvavá stálice naší Vinohradské mládeže. Na semináři jsme byli rozděleni do všech pražských sborů - a tak jsem se dostal do sboru na Vinohrady. V té době se tam začala mládež dávat znovu dohromady.

A řada nás, včetně Zdeňky, jsme mohli být u toho. Navíc - sestra Estera Špinarová dokázala přitáhnout celou řadu kvalitních muzikantů - někdy to byly úžasné koncerty. A nedají se nevpomenout manželé Vlachovi, kteří nás tahali na společné vycházky. Na tu dobu vzpomínám moc rád - a myslím, že Zdeňka také.

5. Po revoluci jsi pracoval ve vedení adventistické církve. Musel jsi někdy řešit nějaké problémy s naším sborem? Zlobili jsme hodně?

Já žádné nikdy neměl, ale je pravdou, že se občas řešily recesistické nápady, spojované s naší církví. Ukázkou byl „Pochod šílených krav“. Zareagovat na tento - tehdy celospolečenský problém - byl skvělý nápad. Ne každému se může líbit ta forma. Ale ke koloritu Vsetínska a Valašskomeziříčska - a zvláště k Františkovi - toho neodmyslitelně patří!

6. Když sleduji tvůj profesní život, vidím, že tě to vždy táhlo k práci pro ty, kteří prožívají složitou životní situaci, především pro nemocné, slabé a staré. Dalo by se říct, že jsi empatii a starostlivost zdědil po mamince?

Maminka nám předala své geny - ale rozvíjet je musíme každý sám. A dívám-li se zvláště do poslední doby, kdy jsem nemocničním kaplanem, je třeba říct, že jsme byli obdarováni možnostmi, které neměla žádná jiná generace. Bůh otevírá dveře, my pouze vstoupíme, nebo ne.

7. Tvoje působení nemocničního kaplana je nesmírně psychicky náročné povolání. Neumím si představit, že se dá pracovat s nemocnými a umírajícími bez toho, aby byl člověk citově zasažen. Především při práci s malými dětmi nebo rodiči ještě nenarozených dětí. Nenosíš si práci takzvaně domů v hlavě? Jak to zvládáš? Kde bereš sílu potěšovat ztrápené a dodávat jim sílu?

Existuje dvojí empatie. Osobní a profesionální. Osobní prožíváme ve vztahu ke svým blízkým. Třese se, bojíme se, nespíme, konáme.. atd... vše pro zlepšení stavu - problému. A ten může mít různé důvody. Profesionální empatii se stále učím. Být citlivý, být schopen vnímat bolest, naslouchat...ale nenechat se tím vším zcela pohltit. Protože zavřu dveře pokoje a jdu do jiného pokoje nebo na jiné oddělení. A během těch několika minut se musím připravit pro další příběh, jinou bolest, nové otázky. Tím ovšem nechci říct, že to jsem schopen snadno „hodit za hlavu“. Ale je to cesta, jak se s tím dá žít dál..

Nedá se jednoduše odpovídat na otázku „kde bereš sílu“? Každý z nás jsme jiný. Tato práce nás nedělá výjimečnými - dostali jsme různé schopnosti a dary - ale důležité je, abychom je rozvíjeli a dali k dispozici ostatním.

8. Jedním z těch, komu jsi byl nablízku v posledních dnech, byl Petr Kimler. Víš, že jsi mu byl velikou oporou, a náš sbor je ti za to vděčný. Bylo toto provázení pro tebe důležité?

Vždycky je těžší, když doprovázíte blízkou osobu. Ale o Petrovi musím říct, že ten čas, který mi s ním byl dán k prožití - byl i krásný. Upřímností, odvahou a nadějí. Nejvíc ve své nemoci myslel na svou manželku a děti. To bylo vždy dojemné! Těším se na Petra - věřím, že nám bude dopřáno nové setkání.

9. Pracuješ nejen s věřícími lidmi. Stalo se ti, že jsi někoho z odcházejících získal pro Pána takřka v posledních chvílích?

Nemám rád dělení na „věřící“ a „nevěřící“. Já dělím lidi na „kostelové“ a „nekostelové“, na praktikující a nepraktikující. A kde je hranice toho, co nazýváme „odevzdáním“? Kdo vidí do srdce? Co se odehrává v nejposvátnějších chvílích, kdy život vrcholí? Jsem jen tím, který má-li tu možnost, jít kousek cesty s ním. Snažím se o to poctivé provázení. Ostatní je na Pánu Bohu.

10. Plánuješ do budoucna nějaké změny ve svém životě?

Chci odejít do důchodu. Dá-li Pán, mám už termín, kdy chci s kaplanstvím skončit. Ale řada aktivit mi - a znovu musím říci ono „dá-li Pán“- ještě zůstane. Když mi bylo sedmdesát let, přijal jsem nové motto pro další desetiletí: "Naplnit dny životem, ne život dny". A toto „naplňování“ může mít různé podoby.

Děkuji moc za rozhovor.
Iva Chárová

Konference žen 2023

Walter Trobisch říká:

„Miluj sám sebe, abys mohl milovat druhé“

Stalo se již tradicí, že každé jaro vyráží všechny dámy z našeho sboru na konferenci žen naší církve. Je to jedna z mála akcí, které jsou během hodiny beznadějně obsazené. Důvod je jasný – perfektně zorganizované setkání žen bez rozdílu věku, vždy v krásném prostředí, na kterém se přítomné dámy cítí jako princezny. Duchovní a duševní osvěžení i povzbuzení, mnoho zajímavých setkání, promluv, workshopů s úžasnými a Bohem požehnanými ženami, spousta malých dárečků pro velkou radost, pochopení, podepření, nacházení sama sebe a nekončící pocit, že každá z nás je jedinečná, úžasná a Bohem milovaná. To jsou pocity, které si ze setkání každoročně odnášíme.

Letošní konference měla motto **„Nezlomená“**. Důvodů ke zlomení prožívá každá z nás mnoho, a je skvělé slyšet, že na to nejsme samy, že je tu Někdo, kdo nás podpírá. „Hostky“ (pokus o ženský rod od slova host) našeho setkání byly také zlomeny, nebo by mohly pro množství starostí být zlomeny. Ale v Boží lásce našly sílu se zvednout a jít dál. Tyto zkušenosti se nám snažily předat.

Den s velkým „D“ přišel v pátek 5.května 2023. Odjet na „babinec“ jsme mohly také díky přejícnosti našich protějšků. Jejich ujištění, že si konferenci klidně můžeme protáhnout až do pondělí, v nás sice vyvolalo podezření, že jde o něco jiného než bezbřehou toleranci, ale my jsme si to nebraly osobně 😊. Zaplnily jsme dva osobní vozy všemi nezbytnostmi, které ženy potřebují, a vyrazily do Moravského Toskánska. Sluníčko svítilo, ptáčci zpívali, řepka nevoněla, a cesta nám krásně ubíhala.

V podvečer jsme dorazily do Strážovic, kousek od Kyjova.

Přivítal nás mohutný hotel *Selský dvůr*, nemovitost patřící bratru Daliborovi Cichému, postavený v goralském stylu. Při pohledu na hotel je pro mě představa o Noemově Arše reálnější – stavba z obrovských tesaných kmenů stromů, jejíž terasa nabízela úžasný výhled do kraje až k rakouským sousedům. Interiér nás

hodně překvapil, protože by mohl být považován téměř za galerii či muzeum – neskutečné množství obrazů, uměleckých předmětů a historizujícího nábytku. Naprostou většinu času jsme trávily ve velkém sále plném slunce. Nad hlavami mohutné trámové, prosklené boční stěny, skvělá akustika. A tak jako vždy – na židlích před každým vystoupením dárečky pro nás. Přivítání jsme byli Ivetkou Halešovou, vedoucí oddělení žen, naprosto skvělou, usměvavou a organizačně schopnou dámou. Celou konferencí nás provázela báječná chválíci skupinka Lenky Kogutové. Jeden z mála mužů, který mohl být přítomen na ryze ženské akci, byl vedoucí oddělení ASR Jakub Chládek, který nás přivítal. A bylo zjevné, že ho množství estrogenu v sále trochu rozhodilo.

Poté nám Ivetka představila ženy, které nás budou následující víkend těšit svými příspěvky. Renata Balcarová pracuje v oblasti vězeňství. V posledních 16 letech působila jako předsedkyně organizace Vězeňská duchovenská péče, kde vedla zástupce

z 11 církví čítající 120 osob. Dozvěděly jsme se, jak se to stalo, že se od práce zdravotní sestry dostala až do kriminálu, jak s nadsázkou říká. Soňa Sílová, kazatelka sborů Praha – Smíchov a Praha – Michle, učitelka na Adventistickém teologickém semináři a zároveň skvělá manželka a maminka dvou synů. Díky ní už nikdy nezapomeneme název městečka Luže, kolébky těch nejsprávnějších adventistů ☺. Renata Žilková je podnikatelka, která poznala věznicí z druhé strany mříží. Byla majitelkou firmy na barevné těstoviny, díky jedné chybě přišla o majetek, vztahy, ale problémy ji nezlomily. Zavěšena do rámě našeho Pána se znovu postavila na nohy, a dnes svými výrobky dělá radost mnoha lidem. Krásno do našeho setkání přinesla Dana Kužmic, fotografka, která díky svým portrétům spojuje generace, zvětňuje momenty, které se nikdy nevrátí a zachycuje na svých fotkách mnoho úžasných emocí.

Den odpočinku nastal. Společně jsme si zahájily sobotu, pomodlily se a zazpívaly. Sborové Haleluja bylo tak mohutné a působivé, že se mnohým z nás vedraly slzy do očí.

Sobotní program byl velmi nabytý a nesl se v duchu hesla konference „Nezlomená“. Nejprve jsme si vyslechly zamyšlení Renatky Balcarové. Zde jsou nejdůležitější myšlenky:

Každá žena je jiná, máme jiné dispozice. Když jedna z nás nemá sílu, jiná žena sílu má a podepře. Můžeme být vyhořelé z různých příčin, ale nemusíme být zlomené:

- *Problémy v práci, škole, případně v rodině. Dochází k dehonestaci, systematickému drčení, až domácímu násilí*
- *Selhání našich dětí v případě odchodu z církve, mohou začít pít, drogovat, páchat trestnou činnost*
- *Narození dítěte s vážnou diagnózou, vážně nemocný rodinný příslušník, smrt v rodině*

Pokud má žena dítě, není to jen o tom „před“ ale hlavně o „potom“ až do naší smrti. Máme o děti obavy, vkládáme je do Božích rukou a máme u toho zůstat nezlomené.

Adam měl přání – chtěl partnerku. Bůh mu stvořil Evu. Ne proto, aby byla pradenou, kuchařkou, uklízečkou... Eva nebyla stvořena jako druhojakostní. Přesto se stalo v Orientu, že žena je na nižší úrovni. Přeneslo se to i do ostatního světa, dokonce do naší církve. Složitě to bylo v Izraeli okolo doby Ježíše Krista, kdy dochází ke konfrontaci orientálního pohledu na ženu a starozákonního.

1 Tim 5,8. - Kdo se nestará o své blízké, a zvláště o vlastní rodinu, zapřel víru a je horší než nevěřící.

Platí Boží zákon, a ten je nadřazen všemu. „Miluj bližního svého jako sama sebe“. Ale platí také „Miluj sám sebe, abys mohl milovat druhé“. Jak se s tím má poprat křesťanská výchova, etika a etiketa? Přijmout sám sebe je jeden z nejdůležitějších aspektů. Ať jsem, jaká jsem, včetně zdravotních či jiných handicapů, to je psychologický problém. Bůh nás ale vede k sebezpřijetí za jakýchkoliv situací. Když se nepřijímám, jsem bojácná, vysílám do okolí signály slabosti, a to není dobře. Může to být druhými lidmi pochopeno špatně. Až tak, že si nás děti, partner, spolupracovník nebudou vážit.

Žena, která se nepřijme, je ženou hledající se. To není v pořádku. Věnují tomu svou energii, čas, a to už je jistý druh sobeckosti. Už nemá čas a sílu milovat jiné.

1 Kor 13

Nepřijetí sebe sama často vychází z nepřijetí rodiči. To může vést k nenávisti k druhým – závist, zloba, že ti okolo mě jsou lepší. Dojít to může až k páchání trestné činnosti.

Pro svou rodinu děláme vše, máme je rády, to je přece normální. Nemusím se u toho tvářit útrpně. Ale těch úkolů kladených na nás je tolik, že mohu vyhořet. Nemusím přece odpočívat, jedu stále, je mně potřeba... Ale i já mám svá práva, právo na

odpočinek, a pak mohu s obnovenými silami zase sloužit.

Napříč církvemi se šíří domácí násilí, i když se o tom veřejně nemluví.

Marie byla těhotná. Jak tuto skutečnost oznámit Josefovi? Je to nepochopitelné, jistě jí neuvěří. Odsoudí Marii, a to ji zlomí. Marie přesto za Josefem šla, měla odvalu. Mnoho dalších starozákonních žen mělo stejnou odvalu k řešení problémů. Měly víru v Boží pomoc, v Boží lásku. Bůh je Bohem lásky, je podstatou lásky. Láska je také vztah mezi Bohem a člověkem. Jak jsme tuto skutečnost my, lidé, pod taktovkou satana, pošlapali...

Manželství, vztah s dětmi, to by měly být posvěcené vztahy. Je to však jinak. Rozvody, sex bez lásky, útek do virtuálního světa, drogy, násilná trestná činnost.

Agresivita je dnes běžná i ve věznicích. Vězni jsou nebezpeční pro dozorce, pro duchovní. V celém dnešním světě chybí láska a vztah k Bohu.

Kázáním z Božího slova nám posloužila sestra Soňa Sílová, velká milovnice přírody, zvláště ptáčků, a archeologie. Při pohledu do kufru jejího auta by asi nejeden člověk zaváhal, zda nahlíží do útrob vozu adventistky, jelikož by tam našel několik kosterních pozůstatků 😊.

Sestra Soňa se zamýšlela nad tím, jakou úlohu v Bibli hraje palma. Mohutný strom, který v nás vyvolává vzpomínky na moře, slunce, teplo, pohodu, dovolenou.

Co v nás evokuje palma? Je krásná, vznosná. Právě k palmě je v Písni písni přirovnávána žena. Podle

staré židovské legendy má palma 365 způsobů využití. O palmě je v Bibli hovořeno mnohokrát. Může být nalomená, ale má sílu růst dál – je nezlomená. Když Izraelci přešli Mrtvé moře, byli na pokraji sil. Bůh se o ně postaral. Vedl je do Mary, kde byla voda. Jenomže byla hořká. Stejně přirovnání používá Noemi – „Říkejte mi Mara, nebo hořkostí velikou naplnil mne Všemohoucí.“ Jsem zlomená. Izraelci pokračují do Elim, kde je 12 pramenů a 70 palem. Po potopě se Noeho rodina rozrostla a vytvořila 70 národů. Číslovka 70 znamená celé lidstvo. Bůh vyvádí lid z otroctví a vede je tam, kde je vody nejen pro 12 kmenů, ale pro celý svět, pro veškeré lidstvo.

Palmové ratolesti jsou také součástí svátku stánků.

3 Moj 23.

Izraelci jimi měli spolu s myrtou, vrbou a ušlechtilými plody mávat a chválit Boha.

Neh 8. – svátek stánků byl prvním svátkem po vybudování chrámu. Soudkyně Debora seděla pod palmou, také v chrámu bylo mnoho věcí zdobeno palmou.

Žalm 92,13. - Spravedlivý roste jako palma. Nikdo není spravedlivý, ospravedlnění přijímáme od Ježíše Krista a potom se podobáme palmě.

Ezechiel měl představy o chrámu, a v nich bylo vše zdobeno palmou.

Když Ježíš vjížděl do Jeruzaléma, vítají ho palmovými ratolestmi.

Ve Zjevení 7. je 144 tisíc, kteří drží palmové ratolesti.

Palma se hebrejsky řekne „támar“. Kde se žena tohoto jména objevuje v Bibli?

1. Jákob a Lea měli několik synů, čtvrtý v pořadí byl Juda, z něhož rodu vyšel Ježíš. Juda neměl rád Josefa, ale spíše než zabít ho chtěl prodat. Později Juda odchází od rodiny, „sestupuje“. To se dá vyložit také jako „jde to s ním z kopce“. Za ženu si bere kenánku. Její otec se jmenuje Šúa = záchrana. Má 3 syny, nejstarší Era dostane za ženu kenánku Támar. Era byl zlý v očích Boha. Po jeho smrti si Támar bere Ónana. Ten dělá vše, aby se Boží příkaz nesplnil, brání početí dítěte. Támar byla ponížena. Když zemřel i Ónan, je třetí syn ještě moc mladý na ženitbu. Proto je poslána zpět k otci. Jistě byla obviňována ze smrti obou manželů a z toho, že je bezdětná. Něco podobného se stane mnohdy i v církvi, kde se všichni tváří svatě, ale Boží vůli nečiní. Támar je nalomená, ale ne zlomená. Při svátku stříhání oveček v Timně se převlékla za nevěstku. Musela mít perfektní plán, protože vše mohlo dopadnout zcela jinak. I když jednala proti Bohu, pomohl jí. Támar svedla Judu, neměl však čím zaplatit, proto jí dal insignie svojí moci – pečetidlo a hůl. Slíbil jí poslat odměnu. Když Támar otěhotněla, Juda ji chtěl dát upálit. Za cizoložství se trestalo ukamenováním, za cizoložství v případě dcer kněží upálení. Támar ukázala Judovi pečetidlo a on poznal, že je spravedlivější, než on sám. Tak se pohanka Támar dostala do rodokmenu Ježíše Krista (v Jeho rodokmenu jsou celkem 4 „problematické“ ženy).

2. Támar a Amnon – 2Sam 13.kap.

David má mnoho synů, včetně Amnona = pravdivý. Je nejstarší, měl by být nástupcem Davida. Rodina má ale zátež. V Davidově rodu je mnoho žen a dětí, kteří měli problémy. David si vzal Batšebu tím nejodpornějším způsobem. Zabijí Uriáše, což byl pohan, který jednal lépe než mnohý izraelita. „Měl syna z ženy Uriášovi“ dává znát, že Bůh se k Uriášovi hlásí. Zato David ztratil svůj kredit.

Amnon pomýšlel na trůn. Zahořel láskou ke své sestře Táma a udělal stejnou chybu, jako jeho otec David. Hrál nemocného a požádal Davida, aby přivedl Támar, která mu měla připravit jídlo. David měl zasáhnout, ale neudělal to. Támar byla stejně zásadová jako Uriáš, nechtěla se vydat Amnonovi. Ten jí přesto znásilnil, ponižil, odkopnul. Zbavil jí její budoucnosti. Támar nachází

útočiště u svého bratra. Za 2 roky opět nastal svátek stříže ovcí. Bratr zabije Amnona a na 3 roky uteče. Támar se z vyprávění vytrácí.

Mnohdy i naše příběhy nejsou dopovězeny. Často jsme nalamováni, ale nedolomeny. Bůh s námi počítá. Máme odvahu být palmami? Přes nespravedlnost, bolest, nedocení, se lze vydat na cestu statečnou.

V suterénu hotelu se nachází jídelna, kam jsme se šly po dopoledních vystoupeních posilnit. Odtud vedou dveře na velkou terasu, kam jsme se povětšinou uchýlily, abychom se vystavily slunečním paprskům, kochaly se pohledem na žlutá pole a modrou oblohu s blížícími se dynamickými bouřkovými mraky. Jak úžasné je Boží stvořitelské dílo !

Odpoledne jsme si vyslechli zamyšlení Renaty Žilkové s názvem „Proč chodím do kostela“ a vyprávění zkušeností Renaty Balcarové z práce ve vězeňské oblasti. V podvečer jsme se setkali s fotografkou Darou Kuźmic. Při své práci se setkává s ženami, které si mnohdy neuvědomují svou cenu a krásu. Ukázat jim jejich pravé „já“ je snahou paní Dary.

Ženy se nevidí jako výjimečné. Zastávají mnoho rolí, které je definují a které ženy žijí. Role matky, role manželky, role podnikatelky... Ale největší rolí ženy je ŽENA. Upřednostňujeme všechny okolo sebe, ale měly bychom upřednostňovat především sebe. Měly bychom být ženami – krásné a silné. Co je na nás krásného? Většina žen to neumí ani vyslovit, jak jsme se v ten večer přesvědčily prakticky. Natož to vidět. Zapomínáme se vnímat. Přijímejme se takové, jaké jsme, právě teď a právě tady. Pokud se přijmeme, rozsvítíme se a tím rozsvítíme i své okolí.

Jak nádherné a okouzující jsou ženy třeba i v pokročilém věku nám ukázala Dara Kuźmic na svých fotografiích.

V sobotní večer jsme mohly prožít na úžasném koncertu, který pro nás připravil Libor Koloničný a Michal Ševčík. Zahráli nám řadu krásných autorských písní, které vznikaly v různých obdobích jejich života. Vyzpívali řadu svých osobních prožitků – radostí i smutků.

Zbývající čas večera jsme využily pro nakoupení dáreků vytvořených sestrou Renatou Žilkovou, a především povídaním na pokojích, terase či blízkém okolí hotelu. My ženy už to tak máme, rády se sdílíme (mužům vřele doporučujeme). A je nám spolu dobře.

Konference žen má jen jednu velkou chybu – čas na ní ubíhá neskutečně rychle. Nastala neděle a s ní poslední akce. Dopoledním zamyšlením nám opět posloužila Soňa Sílová. Jako milovnice přírody si ráno přivstala a zajela si na okraj vesničky Strážovice, kde v krásném lesíku leží staré mohylové pole z 9. století. Za zpěvu nejrůznějších druhů ptáků rozjímala nad těmi, kteří zde kdysi žili. Možná nikdy neslyšeli o Bohu. Co s nimi bude? Mají šanci na spasení?

Řím 1, 19.-20. – Bůh nás oslovuje skrze přírodu.

Řím 1,14. – Bůh počítá s lidmi, kteří se o něm nikdy nedoslechli. Také s těmi, kteří Ježíše Krista poznali, ale byl jim lidmi představen tak, že ho nechtěli znát. Ježíš umíral na kříži. Byl odloučen od svého Otce, to ho rozervalo a zemřel dříve.

Pokud toto pro nás udělal, udělá pro každého z lidí vše, co jen je možné. Roztrhal by se pro nás.

Bůh s námi nehraje bojovku. Nedal nám Bibli proto, abychom v ní hledali indicie, a nesnaží se je co nejvíce skrýt. A my ho nemusíme přehytračit. Takový Bůh není.

Stačí pochopit – je důležité mít lásku k Bohu, lásku k bližnímu a lásku k sobě. To stačí.

Stále je tu někdo, kdo nás miluje až do rozervání srdce bez ohledu na to, jak se vidíme. Pokud se nemáme rády, urážíme Boha. Jsme Boží princezny, dědičky Božího království. Pokud se chovám jako princezna a jsem si vědoma své hodnoty, nemám potřebu ubližovat lidem okolo sebe. Jsem milosrdná a laskavá vůči lidem okolo.

Čas před obědem byl věnován workshopům. Každá z účastnic si vybrala podle svého přání buď povídání s bratrem Cichým o podnikání, se sestrou Balcarovou o vězeňské službě, s Darou Kuźmic o sebevědomí žen. Vyrábět jsme mohly také se sestrou Žilkovou krásné dárky z korálek nebo se zamýšlet nad volbou barevnosti oblečení, abychom byly ještě krásnější.

Po skvělém obědě už nezbývalo než se rozloučit a rozjet se zpět do svých domovů. Sice jsme se těšily na své protějšky, ale přece jen nám bylo i trochu smutno. Konference žen je pro nás vždy osvěžující a povzbuzující akce.

Všechny ženy, které se nám na konferenci představily, spojuje hluboká láska k Pánu, důvěra v Jeho vedení, a nezlomnost. A to se nám také snažily předat. Nezlomnou je nutno nazvat také hlavní organizátorku akce Ivetku Halešovou, vedoucí oddělení žen v ČS unii, která i přes zdravotní a jiné obtíže zvládla celou akci zdárně a ke spokojenosti všech přítomných žen připravit a uskutečnit. Velký dík patří také bratru Daliboru Cichému, v jehož zařízení se setkání konalo.

Moc děkujeme za báječný víkend a budeme se těšit opět za rok.

Iva Chárová

Besedy Adra Klubu zdraví

Není nad to, když průvodcem cestovatelské besedy je průvodce...cestovní kanceláře 😊. A právě toto štěstí jsme měli 4.5.2023. Paní **Jana Makyčová** má velmi vřelý vztah k Itálii, potažmo Sicílii, kterou nám představila. Viděli jsme krásná města plná historických památek, nejvyšší činnou sopku Evropy Etnu, seznámili jsme se s tržišti, řeckými divadly, monumentálními chrámy i pověstnou sicilskou mafií. Paní Makyčová nám přiblížila místní srdečné obyvatele, jejich výborné jídlo, víno a oslavy tak poutavě, že mnozí z nás dostali chuť tento ostrov slunce navštívit.

Ve čtvrtek 18.5.2023 jsme prožili velmi zajímavou besedu s **Jaromírem Vykoukalem**, popularizátorem vojenské historie. Znalosti pana Vykoukala jsou obdivuhodné. Jeho velmi vřelý vztah k Izraeli byl znát – dozvěděli jsme se mnoho podrobností a zajímavostí vztahujících se ke vzniku státu Izrael, který letos slaví 75.výročí, mimochodem také jakou úlohu při vzniku státu sehrálo Československo.

Dne 13. května 1947 byl OSN ustaven orgán nazvaný „Zvláštní výbor OSN pro Palestinu“ zkratkou UNSCOP. Tento výbor tvořili zástupci 11 zemí, mezi nimi i Československa.

Valné shromáždění Spojených národů 28. listopadu 1947 přijalo návrh UNSCOP na rozdělení palestinské oblasti na dva státy, židovský a arabský, a na ustavení Jeruzaléma samostatným mezinárodním městem pod správou Spojených národů. V ten den celá mandátní Palestina detonovala.

Vypuklo násilí všech proti všem a vše rychle nabralo charakter kruté občanské války. Vše se zlomilo 14. května 1948, kdy David Ben Gurion v přednáškovém sále Tel-avivského muzea vyhlásil Deklaraci nezávislosti, a tím de jure vznikl Stát Izrael.

Další den na právě vzniklý Stát Izrael zaútočila vojska šesti arabských států s jediným cílem: Izrael zničit a obnovit stav před vznikem Mandátu Palestina.

Současně přešli do lokálních útoků tisíce palestinských Arabů organizovaných v různých ozbrojených skupinách.

Hagana a Palmach, ozbrojené síly Izraele a síly organizace Irgun a Stern bojovaly proti přesile, s nedostatkem zbraní a pod mezinárodním embargem na jejich dodávky.

Nakonec ale Stát Izrael a jeho lidé, ve zbrani i bez, tuto válku vyhráli a svůj stát zachránili. Začala dlouhá do dnešní doby trvající éra budování a bojů, protože nenávisť arabského a později muslimského světa se nikdy nezměnila...

Přednáška přítomné provedla celým tímto konfliktem včetně jeho kontroverzí na obou stranách. Ukázala i to, že Izrael získal – byť jen na krátkou dobu spojence – Československou republiku, která pomohl dodávkami výzbroje, výcvikem mnoha vojenských profesí, zejména ale leteckých a tím pomohla Izraeli k vítězství.

Iva Chárová

Chuligáni

Nastala neděle a já se těším na pobožnost našich bratrů a přátel, za které zemřel náš Spasitel, a tak se v duchu modlím, protože mi ujel vlak a já přijdu jistě pozdě. Procházím se a ejhle, je tady autobus stojící na jiném nástupišti než obvykle.

Konečně dorazím, Jako obvykle je plno. Stihla jsem to. Vítám své známé z Rožnova i ostatní, a posadím se dozadu. Je tady i Pavel. Všichni se zdraví a vítají se. S úsměvem. I já se usmívám. Je to zázrak, že přišli ze svých míst, kde přespávali a přebývají. Vidím i Jindřicha Kimlera. Je to povzbuzující. Modlitebna je přece pro všechny. Dík Pánu Bohu, že působí, přináší lidem dobrou zvěst o spáse a nabízí záchranu.

Už je tady Marek Húšť. Všechny zdraví a po modlitbě vybízí každého příchozího k obcerstvení. Není to pohádka? A tak všichni jdou se obcerstvit a něco si sdělit.

Jdu také. Pozdravím Rožnováky, a také Míšu s maminkou. To je chlapec žijící v ELIMu. Známe se dlouho a Míša je rád, že jsme se potkali a budeme spolu poslouchat kázání. Snad bude čas ještě si popovídat. Potom už se ztišíme, protože Marek bude kázat z Písma na verše Luk 19. – podobenství o hřivnách. Marek začal verše vysvětlovat – každý z nás dostal dar – nadání, které je potřeba uplatnit a rozvíjet, poslat dál, vzájemně se obohacovat. Ukázal na pilota, na zedníky, řidiče i jiné profese. Díky zranění někde uvnitř jsou tam, kde jsou. Neznamená to ale, že zůstanou

na ulici navždy. Stačí jen trochu chtít a jiní pomohou postavit se, navzdory zlému, zase na nohy. Marek plánuje také cestu na Ukrajinu a rád by vzal dva z těch, kteří přijali dobrou správu, s sebou.

Chválící skupinka nám zazpívala chvály o Pánu Ježíši a bylo vidět tleskání do taktu přítomných.

Na bohoslužbu přišel také můj dlouhodobý známý, dříve velmi blízký. Jezdila jsem za ním do věznice Vinařice-Ostrava. Kolik popsaného papíru, ale i tak

děkuji za prožitý čas. Je mi líto, v jaké je dnes stavu, proto se za něho modlím, stejně jako za ostatní.

Pobožnost se blíží ke konci. Písnička, modlitba a přijímáme kolující chleba a víno jako památku večere Páně. Děkuji lidem, kteří všechno připravili a pohostili tolik strážníků. Velký dík všem.

Jdu pozdravit maminku s miminkem. Vyzařuje z ní spokojenost z nového života. Ano, náš Pán působí a dělá zázraky! Tak mně to hřeje u srdce a jsem ráda. Závěrem prosím o modlitby za bratry a přátele bezdomovce.

Vaše Svatka Balážová

Ukrajina vydrží a zvítězí

Ležím na koberci. Sluneční paprsky mi tančí po tváři. Nejméně hodinu denně dopuji mozek tvrdou rockovou hudbou. Míchám Led Zeppelin a Deep Purple, Jimiho Hendrixe s Janis Joplin, Boba Dylana s Doors e.t.c. Je to droga, bez které neumím fungovat. V noci připlul z východu černý mrak. Zakryl bledý měsíc. Zase se někde válčí.

Na stole leží barevný magazín. Často v něm listuji a obdivuji malby krásné ukrajinské dívenky. Pod fotkou jsou pouze její iniciály. Asi nikdy se nedozví, že jsem jí dal jméno Olga. Nad jahodovými poli létají pestrobarevné ryby. Prohání je tříhlavý usměvavý drak. Na vrcholcích hor stojí větrné mlýny s malými trpaslíčky. Neúnavně stále melou, melou, melou... Po louce plné modrých květin běhá kůň s hořící hřívou. Nad ním barevná duha, po které jako po skluzavce k nám sjíždějí andělé. Přinášejí kornouty zmrzliny. Zpátky do nebe se vrátí na létajícím koberci... Takové obrázky bych chtěl umět malovat, když jsem si v 60. letech hrál na hippies. Jen tak mimochodem pouštím televizi. Hrůzou jsem oněměl. To není sci-fi, to nejsou Hvězdné války, to je regulérní válka v přímém přenosu. To imperiální Rusko napadlo suverénní stát Ukrajinu. Jenom proto, že si zvolili vlastní cestu k demokracii a ke svobodě. Že už nechtějí živořit v říši zla za ostnatými dráty. Celý svět je pobouřen Ruskou agresí.

Ještě nedávno, někde u Bachmutu, kvetla prosperující vesnička. Dnes je vymazána z mapy. Nestojí jediný dům, všechny jsou zbořené, rozbombardované. Není poznat, kudy vedla cesta. Ze zvonů z pravoslavného chrámu zbyly bronzové střeptiny. Stejně už nemají koho svolávat k bohoslužbám, už se nerozléhá jejich píseň okolní krajinou. Zato nedaleko

odtud stále vybuchují granáty, k nebi stoupá černý hustý dým. Po okolí se povalují mrtvoly. Není nikdo, kdo by je pohřbil, pod některými jsou nastražené výbušniny.

Mezi hromadami cihel, armatur, trámů vyčnívají ohořelé stromy. Jejich větve jako sepjaté ruce šeptají: „Pane Bože, proč jsi to připustil, dovolil, proč zrovna my? Kdy to šílenství skončí?“ Zpustošenou vesničkou se toulá smečka vychrtlých psů. V noci vyjí na měsíc. To k ničivým vlnám náletů míří rakety, bombardéry, drony.

Na předměstí v jedné rozvalině probleskuje světýlko. To se ve studeném sklepe krčí a živoří stará žena a její vnučka. Bez vody, bez elektřiny, bez plynu, bez pomoci. Matné světlo svíčky osvětluje jejich tváře při modlitbě k ikoně. Třináctiletá dívenka se podobá Olze z magazínu. Je tenká jak niť, na sobě špinavé, zaprášené šaty. Kdybys chtěl pochopit, co to je ukradené dětství, podívej se na dno jejich smutných očí. Uvidíš peklo na zemi. Denně hladí fotografii svých rodičů. Odjeli shánět potraviny, chleba, minerálky... Ruští vojáci z transportéru si z nich udělali živý terč. Pak i s nimi auto podpálili.

Ruská armáda barbarsky pustoší města, ničí vesnice, systematicky bombardují nemocnice, školy, obytné domy, porodnice, železniční a dopravní síť e.t.c. Vojáci masakrují civilní obyvatele, znásilňují ženy a dívky, drancují a rabují obchody, z opuštěných bytů kradou všechno, co jim přijde pod ruce...

Olga se stačila schovat za hromadu vraků. Poslední ruský voják odcházel, na tváři jizvu. V jedné ruce samopal, v druhé vodku. Za několik dnů na něho narazila znovu. Šlápl asi na minu. Obě dvě nohy utržené. Oči vyklovali krkavci. V jedné ruce samopal, v druhé knížečku s básněmi Puškina. NA ty hrůzy se nedá dívat. Kdyby mohla, okamžitě by utekla. Asi tři její spolužačky deportovali vojáci. Neznámo kam. Jsou to poslední dvě živé bytosti na území nikoho. Olga nechce a neumí opustit starou, skoro devadesátiletou babičku. Tady se narodila, tady chce zemřít. Už nemá sílu se o berlích sama dobelhávat na čerstvý vzduch. Ruce se třesou, otupělé oči zírají do prázdna. Nedávno roztrhala fotografie z německé okupace ze čtyřicátých let minulého století. Tenkrát nosila ruským partyzánům potraviny a informace. Vždy měla obrovskou radost, když se podařilo vykolejit vlak Wehrmachtu, když vyhodili do vzduchu most. Ach, jak je měla ráda, jak je obdivovala. Každého považovala víc než jen za bratra. Vívala sovětské vojáky chlebem a solí. Protančila s důstojníkem celou noc. Zpěv, radost, častušky, polibky, harmonika, nekonečné štěstí... Dnes nemůže přijít Rusům na jméno. Má pro ně jen ty

nejhorší nadávky. Zvláště pro kremelského satana. Ten je schovaný v betonovém bunkru. Společně s přísluhovači a poradci denně roztáčí válečnou ruletu. Kolem blikají velkoplošné obrazovky. Sledují na nich fanatické křiklouny s vlajkami, příznivce cara Putina. Vidí také zničená, vybombardovaná ukrajinská města bez lidí, ohořelé vraky bojové techniky, rozházené mrtvoly na poli, hromadné hroby... Budou zmrzačené hrdiny dekorovat medailemi, pro některé pošlou zinkové rakve. To je také jedna z možných jistot, jak se vrátit zpět do Ruska. Zbývá tisíce nezvěstných vojáků, kteří zbytečně vykrváceli na cizím území. Ztratili se v prostoru a čase. Nad jejich fotografiemi na ně budou vzpomínat jen rodiče a přátel pár... Šťěstí měli ti, kteří, pokud ještě byla šance, utekli co nejdál z prokleté země.

Ve světových médiích proběhly obrázky z dronů, jak se dobrovolně vzdávají vojáci ukrajinské armádě. Hodně dezertérů zakládá partyzánské oddíly „Svoboda Rusku“. Chtějí zastavit postupující fašismus z Moskvy. Chtějí urychlit prohru ruských okupantů. Rusi proti Rusům. Vrchol arogance a pokrytectví jsou návštěvy Putina v pravoslavném chrámu. Před ním by se měly dveře zamknout na deset západů.

Ležím na koberci, sluneční paprsky mi tančí po tváři. Nemám náladu dopovat hlavu tvrdou rockovou hudbou. Ráno připlul z východu černý mrak a zakryl slunce.

Stále se někde válčí. Na stole leží barvený magazín. Jeho stránky a obrázky blednou. Olga už nikdy nebude malovat krajinu plnou barevných motýlů. Přijede pro princeznu se zlatou hvězdou na čele princ na bílém koni a odveze ji do kouzelné země?

Asi za týden se z mlhy vynořila bílá sanitka. Na dveřích červený kříž. Princ v maskáčích naložil úplně vyčerpanou Olgu do auta a odvezl do nemocnice. Babička už nežila. Dokáže Olga a další Ukrajinci najít kousek lásky v srdci, potlačit zhoubnou nenávist a odpustit?

P.S:

Nikdo nedokáže spočítat, kolik mladých perspektivních životů je zmařeno. Měli všechno před sebou. Chtěli uplatnit své vzdělání, své vědomosti v praxi, v zaměstnání. Byli zamilovaní do svých studentských lásek. Budoucí doktoři, inženýři, hudebníci, vědci, sportovci, třeba i nositelé Nobelových cen. Teď budou scházet na obou stranách bojové linie. Několik desetiletí bude trvat, než se tato rána zacelí...

Jindřich Oleš

Písničky s příběhem

TOUHA

Po čtyřicítce prý přichází krize. Je to tak dávno, že si už na ni nepamatuji. Krizi středního věku mi dnes připomíná jenom písnička. Podle jejího textu vznikla v době, kdy už jsem nebyl ani mladý ani starý. Prostě, takový nijaký. Naplnilo se mi zhruba všechno, po čem jsem postupně toužil, na co jsem se těšil. A dospěl k otazníku, co dál? Rekapitulace tužeb se přelila do tehdy nového, velice jednoduchého songu. Ten ale končil tím nešťastným otazníkem.

Jednou, vím, že to bylo ještě za komančů, jsem byl pozván na svatbu. Manželé Krýnští, kteří tenkrát bydleli ve Frenštátě pod Radhoštěm, mi přisoudili nezáviděníhodnou roli baviče na obvyklé hostině. Veselka se konala v chatě na svahu Ondřejníku, někde mezi Tichou a Kunčicemi. Popadl jsem mapu speciálku a zamířil tam z frenštátského nádraží. Bral jsem to přes pole i lesíky, zkrátka rovnou za nosem. V souvislosti s mou vzpomenutou rolí jsem měl myslet na „kraviny“, ale nějak mi to v tu chvíli nešlo. Pronásledovala mě písnička, která se zdála být nedokončená. A tak na cestě necestě mezi Frenštátem a ondřejnickým úpatím vznikl dovětek, chcete-li, jakási „coda“. Má hned několik vět, ale také končí otazníkem. V tomto případě však takovým, který snad podsouvá i uspokojivou odpověď...

Franta Tomanec

TOUHA

Ještě jako děcko malé, vím, že jsem si přál, aby byl už ze mne školák, na to jsem se těšival

Touha, touha, to byla touha má. Touha, má touha, má touha veliká...

Celou dobu ve škole jsem zase čekal den, kdy konečně škola skončí a já už z ní budu ven

Touha, touha...

Pak příprava na život a tam to bylo zas. Těšil jsem se, že po zkouškách přijde už ten správný čas

Touha, touha...

A pak jako skoro všichni vojákem jsem byl. Celou dobu ve vojenském o civilu jsem jen snil

Touha, touha...

Jak to bývá, našli jsme se s dívkou půvabnou. Těšil jsem se na tu chvíli, kdy ta dívka bude mou

Touha, touha...

Stalo se, a pak už jsme se oba těšili, jak s kočárkem jezdit budem' kam jsme sami chodili

Touha, touha...

Shánělo se auto a nějaký ten byt. Těšil jsem se na tu chvíli, až to všechno budu mít

Touha, touha...

Tak, mám ženu, auto, tři děcka a slušný byt. /:Na co se teď těšit mám, o čem mám teď jenom snít?:/

Recitativ: Teď zbývá mi pro touhu pár nejistých důvodů: Přítulná vnoučata a odchod do důchodu...

To má být touha, touha, to má být touha má? Touha, má touha, má touha veliká???

CODA

Nebýt Tě, Pane můj, co by nám zbývalo? Snad jenom vzpomínat na to, co bývalo

V růžových vzpomínkách léčit si zraněné představy o štěstí, málokdy splněné

Nebýt Tě, Pane můj, zklamaný se světem, "být nebo nebýt?", ptal bych se s Hamletem

Žít nebo nežít? Otázka odvěká. Na co žít, když mě víc dobré nic nečeká?

Nebýt Tě, Pane můj, a Tvého pozvání, jenom háj s pomníky čekal by před námi

Důvodů k radosti bylo by pramálo. /: Nebýt Tě, Pane můj, co by nám zbývalo? :/

TOUHA

(odlusk kniže post edyti cal mika)

First system of musical notation for 'TOUHA', starting with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). The melody consists of a series of eighth notes.

Second system of musical notation for 'TOUHA', continuing the melody from the first system.

- 1) celou dobu ve škole jsem laskal den, kdy konečně století přijde a já budu ven... Touha...
- 2) Pak připrav na život a tam to bylo zas, těl jsem se, že po školech, přijde už ten správný čas. Touha...
- 3) A pak jako skoro všichni vojáky jsem byl, celou dobu ve vojenském ošivení jsem šel. Touha...
- 4) Tak to byla, natěš jsem se s druhou plovárnou, těšil jsem se na tu chvíli, kdy ta dívka bude mou. Touha...
- 5) Stalo se a pak už jsem se oba těšili, jak s každým jít budu kam jsme sami okradili. Touha...
- 6) Skanělo se auto a nějaký ten byl, těl jsem se na tu chvíli a to všechno budu mít. Touha...
- 7) Teď mám ženu, auto, tři děti a, slušný byt, má to se teď těšit mám, o čem mám teď jenom smát z.]

VOLNĚ (E) (Gis) (H)

Third system of musical notation for 'TOUHA', featuring a more complex melody with various intervals and rests. Chord symbols are written below the notes.

1. do by nám zbyvalo: snaží jsem upomínat nato, co bývalo v rájových věpominách, když si uvědomil představy o štěstí, málokdy spluzné.
2. zklamání se světem "být nebo nebýt?" před bych se stamlel, "nět nebo nejt?" - otázka odvážná, "na co zít, když mě víc přelne nic než ká?"
3. a třeba pozvání, jenom teď's pomníky čekal by před námi, důvodů k radosti bylo by pramitlof, nebýt Te, Pane můži, co by nám zbyvalo?]

(E) (Gis) (H)

Fourth system of musical notation for 'TOUHA', concluding the piece with a final cadence.

Křesťanský vtíp - Ameňák

